

Tämmönen random tuotos, en oikein osaa laittaa tätä mihinkään noista genreistä. Tuli joskus aikoja sitten väsähtyä koulussa ja oli säilynyt koneen kovolla. Kriitikkiä otan vastaan mielelläni. Mieluusti kuulisin, että oliko loppuratkaisu liian "selvä"? Oliko saanut olla hienovaraisempi? "Pilotin" tuonne tekstiin muutamia kevyitä tarinallisia "vihjeitä" joista jokainen voi vetää omia johtopäätöksiään. -----

Auto liikkui, liikkui tiellä. Hitaasti kuin kilpikonna, tarkasti kuin sitä olisi ohjannut kokenut kuski. Ruuhka oli kova, kuten oli odotettavissa. Mitä olisi Manhattan ilman ruuhkaa? Sehän on iso osa paikallista kaupunginkuvaa. Leveät kadut olivat täynnä autoja, tuhansien torvien soitto kanto mailien päähän. Hank tiesi että on hyvä päivä. Hän tunsu sen sielussaan asti. Hän istui Chryslerinsä penkillä keskustan kovissa ruuhkissa, miljoonakaupungin melu ympärillään. Kuka tahansa olisi stressaantunut tällaisesta, todennäköisesti vähemmästäkin. Mutta Hank ei tästä piitannut, ei pätkääkään. Ihana tiistaiaamu oli kirkas, aurinko lämmitti autoa ja koko kaupunkia. Radiosta soi hiljainen kappale. Se oli rentoa espanjankielistä musiikkia, Hankin lempikanavalta. Auton ilmastointi hurisi lähes äänettömästi, penkki tuntui mukavan pehmoiselta ja kädet lepäsivät nahkaisella ratilla. Päivä oli vielä nuori, auton kello näytti puolta kahdeksaa.

Tällaisessa ruuhkassa matka työpaikalle veisi vielä puolisen tuntia, hyvällä tuurilla vähemmän. Hank oli liikkeellä aikaisin, yllättävän aikaisin. Sää oli hyvä, mutta se ei ollut ainoa syy Hankin hyvään mielialaan. Monelle tämä päivä oli tavallinen tiistaipäivä, seitsemän tai kahdeksan tuntia tuskaista työtä ja sitten loppupäivä ihanaista vapautta. Mutta Hank ei tästä piitannut, ei sitten pätkääkään. Hänelle tämä päivä oli jotain aivan muuta. Hänelle se oli ensimmäinen lomapäivä puoleen vuoteen. Kuukauden loma alkoi tänään, tänä loistavana päivänä. Eikä loma edes ollut ainoa syy hyvään mieleen. Oli tärkeä päivä. Mutta ennen loman virallista alkua oli yksi tehtävä jäljellä. Hankin piti toimittaa joitain papereita toimistolle. Kyseiset paperit lojuivat pelkääjän paikalla isossa, vaaleanruskeassa kansiossa. Eiväthän ne olleet edes tärkeitä. Kyllä ne olisivat voineet odottaa vuodenkin ajan. Mutta Hankkia ei tämä harmittanut, hän oli jo hyvillä mielin lomansa tähden. Alun perin hän oli aikonut lähteä puolenpäivän aikoihin, silloin olisi voinut välttää pahimmat aamuruuhkat. Eivätkä pitkät yönet olleet ikinä huono idea, Hank etenkin tykkäsi nukkua myöhään. Mutta tänään oli hyvä päivä ja hän tahtoi velvollisuudet pois alta mahdollisimman nopeasti. Hän olikin siis päättänyt lähteä aikaisin liikkeelle. Hank olisi perillä viimeistään kello kahdeksan, paperitöissä menisi noin tunti. Täydellinen vapaus alkaisi siis hieman yhdeksän jälkeen. Noin vartin ajomatkan päässä toimistolta puhelin soi. Se oli niitä Nokioita, taisi olla mallia 3310. Hankin mielestä oli aika hassu sattuma että se mallihan oli reilun viikon heitolla yhden vuoden vanha. Nokian innokas soittoaäni kuului vaimeana takin taskusta, Hank jopa hyräili hetken mukana ennen kuin vastasi. Julia soitti, iloa äänessään. Hän oli kuulemma juuri herännyt, huomattuaan Hankin poissaolon. Puhelu oli tuiki tavallinen, Julia pyysi käymään kaupassa töiden jälkeen. Sanoi jopa ettei tarvitse pitää kiirettä, oli kuulemma siivoamassa ja ei toivonut ketään tielle. Hank hymyili omahyväisenä, muttei sanonut sanaakaan tähän väliin. Tavanomaiset kysymykset vaihdettiin ja vastaukset annettiin. Julia vielä nauroi hieman, kertoi kuinka vauva potki kovasti. Hank pyysi kertomaan terveisiä pikkuiselle, Julia lupasi toimittaa nuo terveiset ilomielin. Sitten vielä se tavallinen "minä rakastan sinua" ja "nähdään pian." Puhelin sujahti takaisin taskuun puhelun katkettua ja Hank sai taas keskittyä ruuhkassa mateluun. Musiikki oli vaihtunut hitaammaksi ja rauhallisemmaksi, se sai Hankin tuntemaan itsensä mukavaksi. Hän raotti ikkunaa parin tuuman verran. Äänitorvien ja moottorien äänten yli kuului kaupungin katujen puhe. Tien reunalta kantautui sata eri ääntä sadalla eri kielellä. Korttelin mutkassa seisovasta kojusta leijui paistetun lihan haju aina Hankin autolle asti. Läheisen pubin terassilla istui vanhoja miehiä oluella, todennäköisesti nauttimassa

eläkepäivistään. Hank oli kuullut hennon jännittyneisyyden Julian äänessä. Tämä oli sanonut, ettei takaisin kotiin ollut mitään kiirettä "siivoamisen" takia. Ja puhelun taustalta oli kuulunut erittäin hiljainen ääni. Se oli muistuttanut etäisesti Hankin parhaan ystävän Husseinin ääntä. Hank tajusi koko jutun, eihän hän tyhmä ollut. Olihan tänään hänen syntymäpäivänsä. Hän täytti kaksikymmentäkuusi vuotta. Ei hän tosin tuntenut itseään yhtään sen aikuisemmaksi, hän oli jo siinä pisteessä että ikävuodet eivät paljoa painaneet. Mutta Hussein, tuo komea kolli. Mitä asiaa hänellä muka olisi Hankin asunnossa, paitsi auttaa juhlien valmisteluissa? Juttuhan oli ilmiselvä. Hussein oli tosin hyvissä ajoin liikkeellä, Julia oli luultavasti vuotanut Hankin aikataulun hänelle tätä päivää edeltävänä iltana. Asiaa varmasti helpotti se että nuo kaksi olivat erityisen hyviä ystäviä. Näin oli ollut aina siitä lähtien kun Hank esitteli heidät toisilleen. Yleensä Hankin syntymäpäiväjuhlat olivat todella pienet, vain hän, vaimo ja hyvää ruokaa. Yleensä tähän sisältyi myös rento ilta paikallispubissa parhaiden kavereiden kanssa. Mutta nyt oli kyseessä erikoistilanne. Syntymäpäivä, loman alku, yllättävä ylennys ja tuleva tyttölapsi yhdessä kasassa ei ollut mikään jokapäiväinen juttu. Eikä Hank ollut niin hölmö kuin ihmiset luulivat. Koko edeltävän viikon kaikki läheiset sukulaiset ja ystävät olivat käyttäytyneet omituisesti. Ja isoin juttu oli että Hank oli löytänyt Julian kaapista kuitenkin isolle kakulle ja kalliille samppanjalle. Häntä hymyilytti, oikein kunnolla. Olihan nyt ehkä paras hetki koko vuonna, hyviä uutisia vain sateli toisensa perään. Kello näytti viittä vaille kahdeksaa, Hank oli perillä hyvissä ajoin. Valtavat kaksoistornit heittivät ison varjon kadulle, koko valtava rakennuskompleksi kylpi auringossa. Pilvenpiirtäjän seisoivat joka puolella tätä urbaania saarta, jylhinä ja komeina. Kadunkulmassa seisoivat poliisimies juomassa kahvia pahvimukista. Toisella puolella katua makoili pari pojan koltiaista seinää vasten, kenties pelaillen pelejä puhelimillaan. Hankinkin puhelimessa oli peli, sellainen mustavalkoinen matopeli. Hän tykkäsi pelaila sitä työpäivinä, etenkin kahvitauoilla. Joskus hän jopa uskalsi käyttää työaikaansa siihen. Edellyttäen totta kai että esimies ei huomannut. Kun yhtäkkiä liikennevalot muuttuivat vihreiksi, sai hän ajettua suoraa tietä pohjoistornille ja sen alatasolla sijaitsevaan parkkihalliin ilman yhtäkään pysähdystä. Hän pysäköi punaisen Chryslerinsä omalle vakioruudulleen ja sammutti huutavan moottorin. Matka ylös kerrokseen nro 95 oli pitkä ja raskas, Hank päätti ottaa kulauksen vesipullostaan ja hyppäsi sitten ulos autostaan. Matka jatkui kohti hissiä, hän alkoi hyräillä yhtä kuulemaansa espanjankielistä kappaletta. Hallin seinällä roikkuva kello näytti 8.03, aamulla. Vain tunti ja Hank olisi taas autossaan, matkalla kauppaan ja sitten kotiin. Huonosti salaisina pidettyihin juhliin ja oman, kauniin vaimon luokse. Hänen ja pitkän loman välissä seisoivat vain tunnin paperihommat toimistolla. Kuka tahansa keskiverto amerikkalainen olisi karttanut tällaista ajatusta, etenkin lomapäivänä. Mutta Hank ei olisi voinut olla paremmalla tuulella. Olihan tänään syyskuun yhdestoista päivä, hänen syntymäpäivänsä.